

Harm Wiersma hoort er nog steeds bij

Op 13 mei wordt Harm Wiersma, oud-wereldkampioen dammen, 65 jaar. Zijn leven? Journalist, ondernemer én topdammer. Ooit sprak hij een uur met Vladimir Poetin. Rentenieren? „Klinkt leuk, maar waar van?”

GERRIT KLOOSTERMAN

Hij had mee kunnen doen aan het NK dammen in Harlingen, dat vrijdag eindigt. Harm Wiersma werd een sponsorplek aangeboden, maar bedankte. „Ik ben benaderd door de organisatie, maar dat was *nicht im Frage*, want de factor nul maakte het verschil. Het moet wel voldoen aan bepaalde minimale voorwaarden. De condities en het prijzengeld vormen bij dammen meestal de sluitpost. Zolang dat zo is, zal de sport het misschien redden, maar niet voor mij.”

Vroeger, tijdens de vele WK-twee-kampen die hij speelde, moest Wiersma vaak zelf op jacht naar sponsors. Hij zou zich overigens nog met de wereldtop kunnen meten. „Daar heb ik geen trek meer in. Het neemt niet weg dat ik nog wel een rol zou willen spelen om de damwereld een andere drive te geven, maar

Harm Wiersma in 1983 met op de achtergrond de overleden Groninger dammer Jannes van der Wal. FOTO ARCHIEF ANP

daar moeten mogelijkheden voor gecreëerd worden. Die zijn er niet.”

Nog steeds is Wiersma iemand met een groot analytisch inzicht en een rekenwonder. Op de ranglijst van clubspelers die uitkwamen in de landelijke competitie scoorde hij dit seizoen het hoogst: negen overwinningen en drie remises voor Hijken DTC. „Een bewijs dat ik er nog steeds bij hoor.”

In de jaren zeventig en tachtig was hij met Ton Sijbrands wat Ard en Keessie toen waren binnen de schaatssport: echte matadores. Hij meldde zich aan als jeugdlid bij damclub Huizum en werd al snel een ‘wonderkind’ genoemd. Een ventje van twaalf die oudere, gerenommeerde dammers zonder gêne van

‘Rentenieren? Dat klinkt leuk, maar waarvan dan? Van dammen word je niet rijk’

het bord schoof.

De jaren zeventig en tachtig omschrijft hij als een leuke periode. „Dammen had toen veel meer impact. Je kan stellen dat je verdrongen bent door de grote sporten, maar dat was altijd zo. Je wordt nu op een gegeven moment gepasseerd door sporten als darts. Dat neemt niet weg dat dammen ondergewaar-

deerd wordt.”

Straks wordt hij 65. Hoe hij terugkijkt op die periode? Even valt er een stilte. „Ik ben redelijk tevreden met hoe de dingen gegaan zijn. Maar ook dat je zegt: dat had beter gekund en daar had het wat anders gekund.” Rentenieren? Een kleine glimlach. „Dat klinkt leuk, maar waarvan dan? Van dammen word je niet rijk. Ik heb mijn damrubriek in *De Telegraaf*. Als ik moet omschrijven wat ik ben, dan is het journalist, ondernemer en topdammer. Ja, zo kijk ik er zelf naar: topdammer.”

Aan het begin van deze eeuw was hij, toen politicus Pim Fortuyn als een komeet omhoog schoot, even lid van de Tweede Kamer. Na de moord op Fortuyn op 6 mei 2002

ging het met de LPF bergafwaarts. „Ik werd kamerlid, maar had ook de status van A-sporter. Die status raakte ik kwijt. Waar slaat dat op? Dat zijn toch fenomenen die naast elkaar kunnen bestaan? Men gaat hier niet goed om met de sport. Het is tegenwoordig een speeltje geworden voor instituties en organisaties. Je ziet dat terug zoals men met Yuri van Gelder is omgegaan.” Van Gelder werd tijdens de Olympische Spelen in 2016 in Brazilië weggestuurd na vermeend wangedrag. „Het kan niet zo zijn dat een bobo een uitglijder van een sporter zodanig zwaar bestraft. Dat is in Nederland een doorgeschooten zaak.”

Na zijn damcarrière reisde hij veel naar Rusland als bemiddelaar voor Nederlandse ondernemers. „We praten over een periode dat internet zijn intrede nog amper had gedaan. Je moet het zien in een bepaald tijdsbestek.” Hij was eens bij een bijeenkomst van kapitaalkrachtige Nederlanders die in Sint Petersburg handel wilden bedrijven. „Ik heb daar een gesprek van een uur gehad met Poetin. Hij was toen nog de tweede man van Sint Petersburg. Voor iedereen was wel duidelijk dat hij kans maakte om opvolger te worden van Boris Jeltsin. Het gesprek ging in het Duits. Hij was geïnteresseerd in Nederlandse ondernemers en waar ik zijdelings iets mee te maken kon hebben. Ik had op dat moment niet in de gaten dat hij later zo belangrijk in de wereld zou worden. Of het gesprek iets opgeleverd heeft? Ik denk het niet, mijn rol was vrij bescheiden.”

Hij is ereburger van Leeuwarden, maar vindt zich vergeten in het jaar dat Leeuwarden Culturele Hoofdstad is. Dat stoort hem. „Ik krijg geen enkele uitnodiging. Men heeft toch een visitekaartje voor de sport nodig? Het lijkt nu net alsof Mata Hari dat visitekaartje is.”